

KIR ÇİÇEKLERİ

İstanbul bugün fazladan kalabalık... Dışarıda hastalıklı bir damardan akmaya çalışan kirli kan ırmağı gibi insanlar dolaşüyor. Elimizde bir demet çiçek tutuyoruz. Leyla konservatuar mezunu... Kanada'da, Fransa'da İngiltere'de bulunmuş. Konuşurken Türkçesi o renkli anlatımından kayıyor, bazen Fransızcaya, bazen İngilizceye yuvarlanıyor. Çiçekçi çocuk iri kıyım... Elime tutuşturduğu çiçekler sarı, Leyla'nınkiler beyaz.

- **Adın ne?** Diye soruyorum çocuğa. O bana hiç bakmadan Leyla'nın elindeki beyaz kır çiçeklerine dikerek gözlerini:

- **Papatya.** Diyor. Bunlar gerçek kır papatyası. Sera malı değil. Güzelde kokarlar... Leyla gülüyor. Dişlerinin parlak beyazı önümüzde duran bardakların üzerine düşüyor. Gözlerini kısıp çiçekçi çocuğa bakıyor. Ela yeşil arası bir sızlama lüks restoranda bulunan bütün masaları, konukları dolaşıp, göğüs kafesine oturuyor. Az ileride birbirinden muntazam iki süet ayakkabı, güvenli ve vakur hareketsiz bekliyor sahibinin emrini. Karşısında, parlak bordo narin, ince topuklu bir çift kadın ayakkabısı kıpırdanıyor. Çiçekçi çocuğun gerisinde şef garson onu yaka paça dışarı atmak hevesinde, uygun anı kolluyor. Leyla şef garsona çocuğu kendisinin çağırdığını ima eden bir jest yolluyor. Şef garson uzaklaşıyor.

- **Hangi kırların peki bu çiçekler?** Diye soruyor, o narin sesiyle. Leyla'nın çocuğa ilgisi, içimdeki yerleşik dağları oynatıyor. Papatyaları süzüyorum. Restoranın koyu renkli duvarlarından belki, kirli beyaz görünüyorlar gözüme... Çiçekçi çocuk başını hafif yana çevirerek, sanki o kırlar az ötedeymiş gibi çiçeklerin geldiği muhtemel kırları tarifliyor. Leyla saçlarını parmaklarıyla tarayarak dinliyor çiçekçi çocuğu. Onun böyle doğal hallerine bayılıyorum; aşk denilen şey, beynimin duraklarında yeniliyor, tazeliyor kendini.

İki yıl önce yine buradaydık Taner'le. En eski, iyi arkadaşlarımdan biridir. Leyla ile O tanıştırdı beni. Bir akşam yemeğinde yine yan yanaydık. Acaba tesadüf müydü?.. Eğer bu bir tesadüfse, hiç şüphe yok ki, aşk, kendini yaşatacak böylesi tesadüflerin en büyük mucididir...

Çiçekçi çocuk dışarıdaki arabayı gösterdi Leyla'ya. Eski bir Fransız kalıntısı... Uzun hurda bir tabut gibi... Arka kapağı açık, içindeki çiçekler dizi dizi sahiplerini bekliyor. Araba çocuğun olmalı. Yanında kimse olmadığından aracı kim kullanıyor diye dikkat kesiliyorum. Üzerinde kirli sarı ile hardal arası bir gömlek... Geniş omuzlu... Ayın dolunay hali gibi parlak yüzü var çocuğun... Dikkatle bakınca o kadar da küçük olmadığını fark ediyorum. Kim bilir yirmiye yakın olmalı. Konuşurken ellerini kullanıyor sıkça. Bu onun konuşkan bir hali olduğuna işaret ediyor olabilir mi? Eğilip doğrulurken, boynundan hafifçe görünüp kaybolan kolyesine iliyor gözüm. Bu bir Zülfikar figürü... Hamza olduğunu söylüyor adının genç; Karşılıymış aslen...

Sıcak sıkı bir arkadaşla yıllar sonra karşılaşma gibi yakın ve sıcak bir sohbet aralarındaki. Leyla çok memleket gezmiş bir insan. Çok okuyan, çok izleyen, ayrıntılara, kimsenin önem vermediği detaylara zaman ayıran... Onu bu denli özel yapanda bu belki... Delikanlı çocuk onun bu doğal yakınlığından mutlu. Çekinmeden, rahat bir eda ile söylüyor konuşacaklarını...

Restoran kalabalıklaşıyor... Burada balık yemekleri revaçta... Ama biz balık yerine makarna yiyoruz; Napoliten soslu spagetti...

Konuşma ne zaman bitti çiçekçi ne zaman uzaklaştı fark edemedim. Bir an ne düşündüğünü bile hatırlamayan insanların şaşkınlığında sağa sola bakındım.

- **Çiçeği masaya bırakabilirsin.** Dedi Leyla. Hızla elimdeki çiçeklere giden gözüm, sonrasında Onun sevgiyle gülümseyen gözleriyle buluştu... Bazen zamanın durduğu anlar olur. Bu içinize bakan bir çift gözün gülümsediği o an ise, bakışlar ve etkisi ölümsüzdür...

- **Çiçekçi gitti mi?** Dedim, usulca. Gülümseyen bir fısıltıyla:

- **Gitti.** Dedi.

- **Ekmek parası için başka müşteriler gerekir biliyorsun...**

Restoran içinde gezinen Hamza'yı izliyorum. Elinde çiçeklerle; sessiz, rahatsız etmeden sokuluyor bir başka masaya.

- **İlginç bir çocuk.** Diyorum.

- **Daha önce Alevilerle karşılaşmadın mı?** Diye soruyor Leyla.

- **Çoğu böyledir. Temiz dürüst ve doğal...** Ona çok eskiden ben henüz küçük bir çocukken tanıdığım Amasyalı komşularımızdan söz ediyorum. Gür beyaz bıyıklı Salim amcadan, hanımı Gülsüm teyzeden... Cevizli elmalı, pekmezli aşurelerinin tadına yeniden bakmak için Muharrem ayını dört gözle beklediğimi. Bu günün anlamını ve önemini onlardan öğrendiğimi aktarıyorum...

Restoranda bir süredir devam eden sessizlik sona eriyor. Ustaca gizlenmiş hoparlörlerden adeta büyü bir sis perdesi gibi ağır, usul Latin müziği yayılıyor dört bir tarafa... Ezgiler kendinden emin bir hızla her yanı tutuyor. Nağmeli sis perdesi; masaları, sandalyede oturan insanları, o insanların kendi aralarında konuştukları her şeyi silik, eskidikçe kıymetlenen nadide birer tabloya dönüştürüyor... İçimden Leyla'nın ellerini tutmak geçiyor. İnce, uzun ama asla gereğinden fazla değil... Latin ezgisi gelip parmaklarına konuyor Leyla'nın... Bardağımın içinde bir okyanus esintisi dolanıp yüzüme bırakıyor kokusunu... Anlıyorum ki güzel olan her şey, güzel olan bir başka şeyle gösteriyor kıymetini. Kokusu alınmamış bir meltem, coşkusu duyulmamış bir dalga, mavisini paylaşılmamış bir gökyüzü neye yarar ki diyorum kendi kendime...

Leyla'nın yanında çok konuşmuyorum. Aslında diğer arkadaşlarımla yanında geveze bile sayılırım. Hele Taner hiç karşı koyamaz çeneme. Böyle hayat içinde olup bitenden konuşmaya başlayınca ben, aslında kumral olan ama kızılmış gibi gelen çehresini garip bir hale koyarak:

- **Nereden buluyorsun böyle konuları bilmem ki.** Der.

- **Âlim misin filozof mu?..**

Aniden fırtına öncesini gösteren anlamsız bir sessizlik oldu. Restoranda olan her kes gibi Leyla ile ben de susup, sessizliğin seslenişini dinledik. Ardından yan masadan gelen sinirli bir erkek sesi hareketsiz duran her şeyi ortasından delip geçti. Başımız, gayri ihtiyari sesin geldiği yana döndü. Az ileride, bizden iki masa ötede Hamza, şaşkın ürkek gözlerle donmuş dikilmekte. Ayaklarının ucunda yere saçılmış bir demek renkli kır çiçeği... Sinirli adam; sesi acımasız balyoz darbeleri gibi dokunduğu yeri uçurarak dinlenip dinlenip gürliyor.

- **Kim alıyor bunları içeri anlamıyorum...**

Şef garson hareketleniyor. Sinirli adamın karşısında oturan kadın, onu sakinleştirmeye çalışıyor. Kadının hareketinin restorandaki havayı yumuşatacağına inanan şef garson müdahale için tereddüde uğruyor.

- **Belki alerjim var. Belki çiçek sevmiyorum.** Hamza kıpırdamadan duruyor gözleri, oraya buraya savrulan çiçeklerinde, hareketsiz donuk bir bakış gibi...

- **Her yanı istila etti bu adamlar.** Bir türlü yatışmıyor adam. Etraftaki suskunluk sürdükçe artıyor hiddeti. Hamza yanıt vermiyor. Kırgın bakışları, yerdeki kır çiçeklerini topluyor. Biz dâhil kimse nasıl bir tavır koyacağını kestiremiyoruz. Hamza, dalları tamamen kesilmiş kuru bir ağaç gövdesi gibi melûl mahzun dikiliyor.

- **Bakmayın bunların böyle uysal duruşlarına.** Diyor adam.

- **İşlerine geldiği zaman böyle. İşlerine gelmediği zaman panter kesilirler.**

Hamza yere dağılan çiçeklerini almak için hareketleniyor. Yakınlarındakileri alıp, uzaktakileri toplamaktan vazgeçiyor. Karşılık görmekten cesaretlenen adam, ayaklarına yakın yere savrulan birkaç çiçeği eziyor tabanıyla.

- **Bir tenhada kısıtırlarsa sizin canınıza okurlar.** Diye gürüyor, kapıya doğru yönelen Hamza'nın ardından.

- **Almayın kardeşim böyle insanları...**

Şef garson diğerlerine işaret ediyor. Hızla bir temizlik hareketi başlıyor restoranda. Çok sürmeden içerideki çiçekler bizim masamızdakiler oluyor. Sessizlik Latin müziğinin sisli buğusunda eriyor. Leyla buruk. Ama toparlanıp, neşeli eski bir öyküyü anlatmaya başlıyor. Masalardaki başlar birbirine dönüyor. Parlak bordo narin, ince topuklu ayakkabılar, kaliteli süet ayakkabılara karşı kıpırdanıyor. Dışarıda bir köşede bekleyen eski Fransız kalıntısı, uzun hurda bir tabut gibi bekleyen Hamza'nın Çiçekçi Arabası, sessizce uzaklaşıyor camın önünden...

Akşam gizlice yerleşiyor dört bir tarafa. Restoran kalabalıklaşıyor. Taner gelmedi yine. Onun sözünde durmaz halinin yabancısı değiliz. Kim bilir belki de bizi baş başa bırakabilmek adına yaptığı kendince kurnazlığın kıymetini bildiğimiz için, üzerinde fazla durmuyoruz yokluğunun...

Ayrılık saatleri böyle oluyorum. Gözüm dalıp gidiyor bir yerlere. Bir günü daha bitiriyoruz birlikte. İspanya'dan Mardin'e anlatılmış öyküler; Kazakistan'dan Moldova'ya Rusya'dan Kanada'ya okunmuş şiirler, iki kişilik fısıltılarla mırıldanılmış şarkı nağmeleri kalıyor masada. Leyla'nın sandalyesini çekiyor şef garson ona teşekkür ediyoruz.

Yol kenarında midyeciler, seyyarlar, onlarca çiçek satıcıları, ışıltılı mağazalar, gökyüzüne uzanan kocaman apartmanların arasında mini minnacık iki nokta gibi bekliyoruz. Leyla yüzüme bakıyor konuşurken. Bütün vücudum ısınıyor bir anda. Tepeden tırnağa bir çift gözümüşüm de, güneş tam ortasına doğuyormuş gibi bebeklerimin, gözlerimi kısıyor kaçırıyorum. Umursamaz olmaya çalışmam nafile ayrılık ayakucumdan girip, yukarılara sıçırıyor acımasız... Bir taksi duruyor önümüzde. Kapısını açıyorum. Leyla koltuğa geçerken, kapıyı tutan kolumun arasından kokusunu alıyorum. Teninin rayihası, elindeki kır çiçeklerinininkine karışıyor; vedalaşıyoruz...

Yalnızken İstanbul daha da kalabalıklaşıyor. Hastalıklı bir damardan akmaya çalışan kirli kan ırmağı gibi, gizemli kıpırtılar dolaşıyor her yanda... Yürümeye meylediyorum; amaçsız, kararsız, bir başıma... Önümden caddeler çekiliyor, kaldırımlar, sokak lambaları yol veriyor. Adına İstanbul denilen o kirli ırmak bana aldırmandan kendi mecrasında akıp gidiyor. Böyle bir karmaşanın, bu denli mucizevî ahengi şaşkınlığımı büyütüyor.

Bir otomobil yanaşıyor arkamdan. Nedensiz ürperiyorum. Yolun kenarını terk edip kaldırıma çıkıyorum. Hızla geçiyor yanımdan; yakın ve ürkütücü... Arka- kırmızı parlak- stop lambaları gözümü alıyor. Çok geçmeden acı fren sesini duyuyorum. Ardından yine o parlak stop lambaları, gürültülü çalışan bir motor ve gaz sesi. Koşarak olay yerine gidiyorum. Otomobil süratle uzaklaşıyor. Çarptığı insan az ileride hareketsiz. Etraf kalabalık. Ancak kimse cesaret edip yaklaşmıyor yanına. İlk ben varıyorum. Sağ kolu başının altında, dizleri yarı kıvrılmış halde yatıyor. Ceketimi çıkartıp başının altına koyuyorum. Alnında kan var. Ancak başında, ezik ya da kesik

göremiyorum. Etrafta her kafadan bir ses çıkıyor. Ambulans için feryat edenleri duyuyorum. Ancak ambulansın gelmesi için yeterince zamanımızın olduğunu sanmıyorum.

- **Bir araba.** Diyorum kalabalığa.

- **Yok mu bir arabası olan. Ölüyor adam...**

Kucağımda adam, etrafımda insanlık, ölüyor usul usul... Sanki kalabalık uzaklaşıyor birden. Daha geriye çekilip, beyhude bir alışkanlıkla ambulans gelmesi gerektiğini seslendiriyorlar. Yaralı adamın kolu koluma değişiyor. Çok sıcak, ürperiyorum. Yüzüne dikkat kesiliyorum sonra. Bu yüzü nereden tanıdığımı düşünüyorum. Çok iyi değil ama sanki çok yakın bir zaman önce gördüğüm bir yüz gibi... Ayakkabılarının sadece birisi ayağında... Kaliteli bir süet ayakkabı teki... O anda kare tamamlanıyor, kafamdaki soru işareti yanıtını buluyor. Restorandaki adamı hatırlıyorum... Hamza'ya çiçekler için söylenen kızgın adam... Kıpırdanıyor kızgın adam. İnlemeyle karışık sözler mırıldanıyor, anlamıyorum söylediklerini. Ambulanstan haber yok. Kalabalık artıyor. Kimse yaralı için bir araba bulamıyor. Birden arkamda bir el hissediyorum.

- **Geçmiş olsun ağabey.** Diyor. Hamza bu. Kirli sarı hardal rengi arasında geniş yüzü ay gibi parlıyor.

- **Sağ olasin.** Diyorum.

- **Tanıdığım değil. Bende az önce geldim. Bir araba lazım bu adama. Ambulansı bekleyecek gibi görünmüyor.**

Eğilip bakıyor Hamza adamın yüzüne. Elini onun saçlarına götürüyor okşuyor gibi. Boynundaki Zülfikar figürü sokak lambasının ışığında parlayıp sönüyor.

- **Ağır.** Diyor durumu.

- **Tanıdın mı.** Diyorum. İçimde bulanık duygu çakışmaları yanıp sönüyor. Ilık bakışlarını insanı şaşırtan bir olgunlukla gözüme dikip;

- **Yaralı bir adam işte.** Diyor. Aklım karışıyor. Bir şey söylemek ihtiyacı ile tekrara dayanan sözcükler çıkıyor ağzımdan.

- **Böyle kalırsa ölecek...** Adama bakışından onu tanıyıp tanımadığını çözmeye çalışıyorum ama nafile.. Tanıdığı kesin lakin yüzünde değişme olmuyor. Bana dönüyor Hamza.

- **Arabam şurada diyor. Arka koltuğa koyup götürelim.** Başımınla onaylıyorum. Çevredekilerin yardımıyla yaralının belini ve boynunu dik tutmaya çalışarak onu arka koltuğa yerleştiriyoruz. Fransız kalıntısı hurda dışına göre daha iyi durumda. Koltuklar tertemiz. İnliyor adam. Alnındaki kan koltuğa ardından da, kenardaki kır çiçeklerine bulaşıyor. Örselenen çiçeklerin kokusu kan ve ter kokusuna karışıyor. Otomobil bulununca yardımsever sayısı artıyor birden. Yaralının yanına birisi oturuyor. Ön koltuğa başka bir yardımsever... Bana yapacak başka bir şey kalmıyor. Hamza direksiyona geçerken benim orada kaldığımı görüyor.

- **Ağabey sana zahmet bagaj kapağını usulca kapativer.** Diyor.

- **Tamam.** Diyorum. Kenardaki çiçekleri içeri doğru iteleyip kapağı kapatıyorum. Bagaj kapağının hemen kenarında el yazısı biçiminde yazılmış küçük bir söz dikkatimi çekiyor. **'İncinsen de incitme.'**... Hareket ediyor Hamza...

Kalabalık iyi bir iş yapmaya katkıda bulunmanın huzuruyla bakıyor hastaneye doğru giden arabanın ardından. Ben kalabalık, gürültülü, karmaşık İstanbul'uma dönüyorum yeniden; damarlarımda İstanbul'a inat sakin, mutlu, bahtiyar insancıl bir sıcaklık dolaşıyor...